

105807

N A G O V O R

preč. gospoda kanonika

Petra Urha

pri 25letnici na Dobrovi

26. vel. serpana 1879.

(Ponatis iz „Zgod. Dunice“.)

V LJUBLJANI.

Tisk in zaloga J. Blaznikovih naslednikov.

1879.

105807

105807

AP 12 45 / 1950

Nagovor

preč. gospoda kanonika Petra Urha

pri 25letnici na Dobrovi

26. vel. serpana 1879.

Quid retribuam Domino pro omnibus,
quae retribuit mihi? Calicem salutaris
accipiam et nomen Domini invocabo. Vota
mea Domino reddam coram omni populo
ejus.

Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar
mi je dodelil? Kelih zveličanja bom vzel
in imé Gospodovo bom klical. Svoje obljube
bom Gospodu opravljal vpričo vsega nje-
govega ljudstva. (Ps. 114, 3. 4. 5.)

Z zlatimi čerkami bo zapisano v zgodovini našega cesarstva, kar se je 25. mal. travna t. l. ne samo v središču našega cesarstva, temuč tudi po družih mestih, terjih in vaséh godilo v spomin 25letnice, katero sta naš presvitli cesar in presvitla cesarica v spomin svoje poroke obhajala tisti dan. Vsi razni narodi našega cesarstva so se tako rekoč poskušali med seboj, kateri bo bolj slovesno obhajal sreberno poroko svojega dobrotljivega vladarja. Napravili so razsvetljave po mestih, terjih, še celó po vaséh. Zažigali so po visocih hribih veličastne krese. Godba je svirala, slišali so se slavo klici, — z eno besedo, vse se je radovalo s cesarsko družino vred.

Kdo pa je v stanu popisati slovesnosti, kakoršne so se godile v glavnem mestu — na Dunaju? Kardinali, nadškofje in škofje, naj slavniši možje vsega plemenitega rodú, ministri in drugi velikaši, poslanci deželnih odbo-

rov in mestni zastopniki — sploh gospodov brez števila, v naj lepših in bogatejših oblekah: vsi so se poklanjali presvitlemu cesarju, ter ustmeno in pismeno izrekli svoje naj priserčniše vošila in naznanjali verno vdanost. Kaj pa hočem reči od veličastnega sprevoda, kakoršnega so bili napravili na Dunaju v povzdigo te slovesnosti? Zastopniki vsih stanov, vsakteri rokodelci in umetniki, kupci in prodajalci, lovci in gojzduarji, visoki obertniki in učenjaki, železničarji in mornarji — vsi ali po novi ali stari šegi prav bogato oblečeni — vsi so bili na konjih, ali v vozovih, ali pa so peš stopali memo cesarske družine ter so slavili in priklanjali se presvitlemu cesarju. In ko so prišli pevci in se jih 1000 vstopilo pred cesarski šotor ter so zapeli cesarsko pesem, bilo je takrat vse ginjeno in sam cesar so s solznimi očmi stopili med pevce ter so se jim zahvalili; zahvalili se mestnemu županu; zahvalili pa se tudi vsakemu po svojem prelepem razglašenem zahvalnem pismu.

Ali cesar se niso samo zahvalili svojim vdanim podložnim, zahvalili so se, in pa najpred Bogu za vse prejete dobrote. Cesar in cesarica, kakor tudi hči Gizela in Rudolf, pristopili so tisti dan k sv. Obhajilu in so se potem podali v cerkev, ktera je bila ravno tisti dan posvečena. In obnašali so se tako lepo v cerkvi, da je to slehernega ginilo, kateri je vidil veliko pobožnost cesarjevo.

Preljubi bratje v Kristusu! Dragi sošolci! Tudi mi smo se danes zbrali tu na Dobrovi — v cerkvi Matere Božje vnebovzete — zbrali se k svojemu tovaršu, častitemu župniku dobrovskemu, da bi obhajali 25letnico svojega mašništva. Zbrali smo se, da bi premišljevali vse prejete dobrote in se Bogu iz serca zahvalili za toliko milost, s katero nas je On do zdaj obdajal. Zbrali smo se pa tudi, da bi tu pred njegovim obličjem vpričo Matere Božje ponovili tiste obljube, ktere smo storili, ko so nas ranjki škof mašnike posvetili. Obseg mojega govora bodo zato besede Davidove: „Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar mi je dal? Kelih zveličanja bom vzel in ime Gospodovo bom klical. Svoje obljube bom Gospodu opravljal vpričo vsega njegovega ljudstva.“

Ti pa, sv. Duh! razsvitli naš um in omeščaj naše serca, da bo to premišljanje ne samo meni in mojemu bratom, temuč tudi vsim drugim poslušalcem v dušni prid in v zveličanje!

A)

Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar mi je dal?

Ko so bili malega Davida, ki je ovce pasel, pripeljali pred Samuela, je veleval Gospod Bog Samuelu: „Vzdigni se, ter ga mazili; zakaj ta je“. (I. Kralj. 16, 11. 12.) Tako je Gospod Bog tudi Tvojo osodo odločil. Ko si z bistrim umom obdarovan s posebno pridnostjo izšolal se doma, peljali so te oče ali mati v mesto, da si tam se podal v višje šole, ktere si srečno z dobrim vspehom dokončal. Razne pota so bile Tebi odperte, lahko bi bil podal se kam drugam, kjer bi bil morebiti še boljšega kruha najdel kakor ga zdaj imaš. Ali Božja previdnost Te je naklonila, da si zapustil svet, daroval Bogu vse svoje telesne in dušne moči in sklenil postati služabnik Božji. Sprejet v semenišče, pripravil si se za nižje blagoslove in ko si pokleknil pred ranjcega škofa, rekel si: „Dominus pars haereditatis meae, et calicis mei. Tu es, qui restitues haereditatem meam mihi. — Gospod je del mojega deleža in moje kupe. Ti si, ki mi boš povernil moj delež.“ (Ps. 15, 5.) To je, česar sem se na svetu znebil, mi boš ti povernil v višem pomenu, na viši stopinji. In s tem si naznanil, kaj da Te je naklonilo, svet zapustiti in zanaprej le Bogu služiti. In prav si storil, da si Gospoda sebi izvolil v svoj delež, ker Salomon sam je rekel: „Vse je nečimernost, razun Boga ljubiti in njemu služiti.“ In sv. Avguštin je zaklical: „Moje serce je nemirno, dokler v Bogu mirú ne najde.“ Ni bilo treba Tebi po velikih skušnjah še le do tega prepričanja priti, ker Gospod Bog Te je obvaroval zmót; zakaj deržal si se zvesto terdnega sklepa: Vse dni Bogu služiti.

Da bi pa to svojo nalogo toliko ložej doveršil, trudil si se in vestno se pripravljaj za težavni duhovski stan. Previden z učenostjo in modrostjo, napolajen z resnično

željo vreden namestnik Kristusov postati, pripravil si se sprejeti zadnje tri blagoslove ter posvečen biti za mašnika. Blagoslovljen, pomaziljen in posvečen od ranjcega škofa postal si duhoven in spolnile so se nad Teboj Davidove besede: „Tu es sacerdos secundum ordinem Melchisedech. — Ti si duhoven po Melkizedekovem redu.“ (Ps. 109. 4.)

In tako zaročen s sveto Cerkvijo obhajal si kot novomašnik svojo prvo mašo ne samo v naj večji veselje in tolažbo svojih takrat morebiti še živih staršev, bratov, sester, znancev in prijatlov, temuč tudi v veselje cele rojstne duhovnije. S koliko častjo in radostjo so Te sprejemali povsod, in zakaj? Vidili so v Tebi:

a) Poslanca Gospodovega. Ker tudi Tebi so veljale besede Jezusove: „Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jaz vas pošljem.“ (Janez 20, 21.) Poslan od Jezusa postal si pa tudi

b) Namestnik Kristusov, kar sv. Pavel uči, ko pravi: „Namesto Kristusa smo poslani.“ In ker je bilo delo Kristusovo „iskat, kar je bilo zgubljenega“, postal si tudi

c) dušni pastir, da bi Kristusu pomagal reševati tiste duše, ktere je On odkupil s svojo predrago kervjo. In ker sv. Krizostom duhovne imenuje očete vérnih in ker je sv. Pavel pisal Korinčanom: „Po evangeliju sem Vas rodil“ (I. Kor. 4, 15.), zato smem reči, da postal si tudi

d) duhoven oče, s katero besedo Te tudi verni nagovarjajo. Ali katoliški duhoven je pa tudi

e) pravi apostelj, ter se podá kot pravi misijonar tudi med naj bolj divjaške narode, da bi pridobil njih duše, pa tudi, da bi jih pripravil k časnemu blagru in k pravi omiki. In, preljubi bratje v Kristusu! ravno izmed nas so si trije ta veliki poklic izvolili. Gg. Andolšek in Gros podala sta se v Ameriko, kjer s svojo znano gorečnostjo delata za Božjo čast in dušni blagor, naš g. Heidrih pa je šel k čč. oo. Lazaristom, ter je kot iskren misijonar že pridigal pri več domačih misijonih in se trudi zgubljenim pomagati na pravo pot.

Predragi sošolci! Da bomo pa še bolj spoznali dobroto in imenitnost duhovstva, poslušajmo tudi, kaj cer-

kveni učeniški pravijo. Sv. Ignacij mučenik pravi: „Duhovstvo je višina in verhunec vsih darov.“ Zakaj sv. Krizostom govori: „Duhovstvo se sicer opravlja na zemlji, vendar svoje stališče ima v verstih in redu nebeških reči.“ Zato pa tudi piše sv. Gregorij véliki: „Duhovni so prvi in naj imenitniši del Kristusovih udov.“

Ako tedaj premisliš, predragi moj! da Ti si pervina — tedaj Bogu naj prijetniši; da Ti si izvoljenec, maziljenec, — Tebe je Bog odločil zmed drugih; da Ti si sol zemlje, da ravno Tebi je po besedah sv. Krizostoma dana oblast, kakoršne Bog ni podelil ne angeljem ne nadangeljem, — če vse to premisliš, mar ne boš spoznal, koliko dobroto, koliko milost si prejel iz Božje roke, ko si bil pomaziljen in posvečen za mašnika, za katoliškega duhovna? — In koliko dobrega si storil v teh 25 letih! Ako bi bilo meni mogoče, kako rad bi préd-Te postavil vse tiste fantiče, otroke, ktere si pridobil za Boga; otroke, kteri so Te s tolikim veseljem poslušali, ko si jim razlagal keršanski nauk. Ti si se trudil na prižnici, sejati si seme Božje besede. Ti si prilival in Bog je dal svoj blagoslov, da je zerno pognalo in stoteri sad obrodilo. Ti si se trudil v spovednici. Kolikim dušam si polajšal njih težko vest, kolikim si bil Ti usmiljen Samarijan, da si jim hude rane izmil in zacelil. Ti si maševal, in pred altarjem si Jezusu priporočal sebi izročene — žive in mrtve. In koliko gnad je rosilo iz nebes doli na vérne, da so se dobri ložej ohranili, grešniki pa se ložej spreobrnili. Dušam v vicah si polajševal njih terpljenje, mnogim pomagal v nebesa. Glej, kako Te je sv. Duh razsvetljeval, kako Jezus vnemal, nebeški Oče podpéral! Glej, kako je nebeška Kraljica vedno za Te prosila in se Ti tolikokrat za mater skazala! Glej, kako Te je Tvoj angel vedno spremljeval po vsih Tvojih potih in Te varoval nesreč! Pomisli, kolikokrat so razsajale kužne bolezni, kako je morila huda kolera, se razširjevale kože itd.; in vendar Bog je posebno varoval nas na prošnjo svetnikov. Pomisli, 22 nas je bilo skup posvečenih in le trije so umerli do zdaj, in sicer gg. Potočnik, Smolej in Telijan. Bog naj jim dá večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti. Spominjali smo se jih ravno pred, ko smo zanje opra-

vili mertvašnice in pa maševali. Prišli smo jim na pomoč, ako še kaj potrebujejo. Vendar zanašam se na Božjo milost, da so že pred Božjim obličjem, in da se zdaj med našim opravilom z nami vred v nebesih veselijo.

In koliko družih dobrot smo prejeli! Kteri duhoven zamore reči, da je v 25 letih toliko odpustkov, toliko ss. lét doživel, kakor ravno mi? Bilo je sv. leto koj tisti advent, ko smo službo nastopili, in zopet smo imeli sv. leto tudi v tem letu. O kolikokrat so bili odpertí studenci nebeških zakladov in dana nam je bila naj lepši priložnost, sebi in drugim obilne milosti nakloniti. Doživeli smo pa tudi v tem času zborovanje mnogih škofov v Rimu l. 1854, ko so papež Pij IX izrekli versko resnico, da je Marija bila brez madeža izvirnega greha spočeta. Doživeli smo pa tudi vesoljni cerkveni zbor l. 1870, ki je naznanil, da papež so kot Kristusov namestnik nezmotljivi, kar sv. vero in nravno življenje zadeva. Pa še ena dobrota! V prihodnjih časih nas bodo blagrovali, da smo živeli ravno takrat, ko so bili za papeža Pij IX, mož, od kterega bo zgodovina pripovedovala, da je doživel Petrove leta; kterega bo zgodovina pa tudi občudovala zastran njegove zgovornosti, ljubezni, pobožnosti, in še posebno zastran njegove stanovitosti; kterega Bog že zdaj odlikuje, ker se ravno na prošnjo Pijevo mnogi čudeži godijo. Oh kolikokrat so nas njegovi govori spodbujevali, krepčali, vterjevali in z gorečnostjo navdajali; kolikokrat so se njegove roke vzdigovale in nas in verne blagoslovile. O, da bi on, veliki papež, prosil za nas! In zopet kolika sreča, da je za papežem, od kterega se je reklo, da je „križ od križa“, — bil zvoljen Leon XIII, kteremu se daje prislov: „Luč na nebu!“ Zares luč, ker s svojo učenostjo in modrostjo razsvetljuje svet, ter se brez prenehljeja prizadeva pridobiti katoliški Cerkvi mir, ki ga smemo toliko bolj pričakovati, ker vladarji in mogočni tega sveta sami že nekoliko spoznavajo, kam da jih je pripeljalo krivoverstvo in nejeverstvo.

Pa tudi previdnost Božja, da zdaj sedijo na prestolu ljubljanske škofije ravno tisti gospod, kteri so bili nekđaj naš dobri učenik, naš skerbni vodja in zdaj pa

naš prevzvišeni škof — mož posebne učenosti in velike gorečnosti, ter se brez prenehleja trudijo svoje duhovne in vérne k dobremu nakloniti in jih v tem poterditi. Glej, celo zverhano mero dobrót, telesnih in dušnih, ktere nam je Božja milost naklonila. Kaj smo pa za vse to dolžni? Sv. Pavel piše Efežanom: „Dajajte vselej hvalo za vse Bogu Očetu v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa“ (5, 20). In ko je bil David rešen iz smertne nevarnosti, je tako-le rekel: „Hvalil bom Gospoda vsaki čas; njegova hvala bodi vedno v mojih ustih.“ (Ps. 33. 2.) Marija pa je zapela: „Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarju; ker se je ozerl na nizkost svoje dekle. Zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime.“ (Ecch. 1, 49.) Marija je enkrat Jezusa od sv. Duha spočela — rodila — ga Bogu darovala in ona je neprehomea toliko Boga hvalila! Ni li Tvoja dolžnost, Bogu ne manjši hvale dajati, ker si v teh 25 letih tolikokrat kruh spremenil v Jezusovo telo, vino v Jezusovo kri; ker si Jezusa tolikrat Bogu daroval, tolikrat se z Jezusom sklenil? Zahvalimo se tedaj danes, ko obhajamo 25letnico, za vse, kar nam je Bog podaril dobrega na telesu ali na duši; zahvalimo se mu iz serca; zahvalimo se mu pa tudi v djanju, da celo naše življenje naj bo vedna zahvala za vse prejete dobrote. Ali s čem se mu hočemo zahvaliti?

B)

Kelih zveličanja bom vzel in ime Gospodovo bom klical. Svoje obljube bom Gospodu opravljal vpričo vsega njegovega ljudstva.

1. „Kelih bom vzel“, t. j., zahvalno kupo bom vzel, ter jo bom Bogu v čast in hvalo pil; tako se hoče David Bogu zahvaliti. Kristjan pa s temi besedami obeta opravljati naj prijetniši zahvalno daritev — daritev sv. maše, in ž njo hvaliti Boga za prejete dobrote.

Brat v Kristusu! tudi Ti se s tem zahvaluj. Opravljaljaj daritev sv. maše. Kristus sam nas v to opominja, ker rekel je: „To storite v moj spomin.“ Darujmo, da

se bodo tako spolnovala besede preroka Malahija: „Po vsih krajih od solnčnega vzboda do zahoda se bo čista daritev opravljala gospodu vojskinih trum.“ (1, 11.) Sleherni dan vzemi hostijo, vzemi kelih in opravi neker-vavo daritev. Nič naj Te ne odverne od sv. maše. Ko v prvih časih niso smeli očitno maševati, šli so v podzemeljske katakombe in tam pod zemljo so daritev opravljali. In v 16. stoletju so na Angleškem duhovni se podajali pod streho in tam v malih, ozkih izbicah so maševali. In ko je v naj novejših časih nastalo preganjanje katoliških duhovnov na Nemškem in v Švici, ko je država jim cerkve vzela, hodili so na pôle, v skednje, in tam so maševali. Poprej — ob času Pariške komune, ktera je duhovne zapirala v ječe, maševali so sami — in naj hujše jim je bilo, ako tega niso mogli storiti. Taki zgledi naj Te vnemajo, da si boš v naj veči srečo štel, ko Ti bo mogoče opraviti naj čistejši daritev. Glej, ko mašuješ, takrat se sam Jezus namesti Tebe zahvaluje nebeškemu Očetu za vse Tebi podeljene dobrote, in on samega sebe Bogu v zahvalo daruje. Ni mar to naj čistejši, naj lepši, naj vredniši zahvala? In oh, kolika sreča za Te! Pomisli, Kristus je v Tebi in Ti počivaš na njegovem sercu! Ker pa David pravi: „Kelih zveličanja bom vzela“, se tudi Ti čez vse prizadevaj, da bo sv. maša tudi Tebi v zveličanje, ne pa v pogubljenje. Zato ne pozabimo, da tudi nam duhovnom veljajo besede sv. Pavla: „Človek naj samega sebe presodi in potem naj je od tega kruha in pije od tega vina; zakaj kateri po nevrednem je in pije, sam sebi je in pije sodbo in pogubljenje.“ Kar je duhoven rekel v prvih časih pred sv. obhajilom: „Sveto je le za svete!“ to tudi nam velja, da se altarju vselej le v stanu gnade Božje približajmo — brez greha — vsaj smertnega greha, ker kakor prerok pravi: „Oči Gospodove so čiste in ne morejo gledati hudobije.“ (Hob. 1, 13.)

Očistiti hočem tedaj svojo dušo v zakramentu sv. pokore, ako bi bil kterikrat toliko nesrečen pasti v kak greh. Vendar to še ni zadosti. Pripravljati se hočem tudi za sv. mašo, ker cerkveni očetje imenujejo pripravljanje posodo, s ktero se gnade zajemajo iz studenca milosti. Kolikor veči je posoda, toliko več se zajme.

Kolikor bolj se bom pripravljaj, toliko več gnad bom zadobil. O da bi mi Bog dal to gnado, da bi vselej se pripravil za sv. mašo kakor da bi bila ona zadnja — kakor da bi bilo ravno to sv. obhajilo — moje zadnje!

2. „Ime Gospodovo bom klical“, t. j., molil bom. K temu me opominja David, rekoč: „Pridite, molimo in pokleknimo pred Gospoda! Pridite, radujmo se v Gospodu; hvalo pojmo Bogu, svojemu Zveličarju. Prehitujmo njega obličje z zahvalo in v psalmih mu glasno pojmo!“ t. j., prav zgodaj hodimo Gospoda molit in hvalit, ker to je znamenje velike gorečnosti za čast Božjo. (Ps. 94, 1—7.) Molimo z veseljem brevir. Glej, v teh molitvenih bukvah najdeš očake, preroke, Jezusa, Marijo, aposteljne, svetnike in svetnice. Tu Ti stopijo pred oči naj lepši zgledi, kateri Te učijo, kako da moraš živeti, ako hočeš tudi z njimi vred se veseliti v nebesih.

Obiskovati pa hočem tudi zanaprej prav pogostoma Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Tu hočem ogrevati serce, tu se hočem tolažiti, tukaj za sebi izročene ovčice moliti; za vse, kateri so kdaj poslušali moje pridige in moje keršanske nauke; kateri so bili kdaj pri meni pri spovedi; katerim sem bil kdaj ali v lep zgled — ali morebiti pa tudi v spotikljej; o da bi se nobena teh duš ne pogubila! Moliti hočem za vse svoje dobrotnike, za vse prijatle in znance, moliti posebno za duše v vicah, ktere morebiti še zarad mene terpé ali od mene pomoči pričakujejo. Brez prenehleja hočem moliti in Boga prositi, ker vem, da ne ta, kateri seje ali priliva, je kaj, temuč ta, kateri rast daje.

3. „Svoje obljube bom Gospodu opravljal vpričo vsega njegovega ljudsta.“ Vabil in klical bom staršem: „Pustite male k meni priti“; zbiral bom otroke okoli sebe, ter jih učil Boga spoznati, ljubiti, mu služiti in ga moliti. Trudil se bom za mladost toliko bolj, ker vém, da čigar je šola, tega bo tudi družina, tega država, tega svet — ves prihodnji človeški rod. — Učil bom device, da bodo skerbne za čistost in bi postale pametne in se previdile z oljem, da kadar Ženin pride, jih bo najdel čuječe in pripravljene iti na ženitvanje. Učil bom mladenče, rekoč: „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi.“ (Mat. 19, 17.) Priporočati jim hočem

talentov ne zakopavati, ne zapravljati kakor zgubljeni sin, temuč z njimi kupčevati, da bi slehern tudi enkrat zaslišal besede: „Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda. (Mat. 25, 21.)

Trudil se bom za Marijo in Marto, za Jožefa Arimatejca in Nikodema, ter se hočem prizadevati jih še k večji popolnosti pripeljati. Blagrujmo mater dobrih otrok, imejmo pa tudi usmiljenje z materjo, ktere otroci so napčni postali. Magdalene, tudi hudodelnika na križu se hočem usmiliti ter jih pregrešnih spon reševati. Ozdravljati hočem gobove, usmiliti se 38 lét bolnega in mu na pomoč priti; z ljubeznijo se hočem truditi Samarijanko pridobiti za Jezusa; iz Savla napraviti Pavla. In če bi se tudi grešnik že znajdel na parah (pregréh), ali če bi ga tudi že k pogrebu nesli (t. j. ko bi bil že na potu v pogubljenje), in če bi tudi že v grobu ležal (ves pokopan v naj večih pregrehah): klicati hočem noter v grob: „Rečem ti, vstani!“ In oče bo zopet videl (poboljšano) svojo hčer, mati svojega sina, sestra svojega brata.

Tako hočemo zanaprej metati svoje mreže, tako okopovati vinograd, tako obrezovati smokovno drevo, tako pridevati med moko kvas, da se bo vse zboljšalo. — In vse tako rešene duše to bodo tisti prijatli, kateri bodo šli pred nami tje pred Božji sedež in za na naše zveličanje prosili.

4. „Kelih zveličanja bom vzel in ime Gospodovo bom klical.“ V mističnem (skrivnostnem) pomenu se to pravi: Kelih terpljenja bom vzel in Tvoje ime častil, ne pa hudo zoper taisto govoril, — delal bom po Jobovo, kateri tudi v svojem naj večem terpljenju nič nespametnega ni govoril zoper Boga.

Kakor solnce od Božiča noter do sv. Janeza Kerstnika se vedno vikše pomika in večji toploto in rast napravlja — po sv. Janezu Kerstniku pa se zopet nazaj oberne in vedno nižje izhaja: tako, preljubi brat v Kristusu! se bo godilo zanaprej tudi znamí. Že je 50. leto nastopilo ali bo saj kmalo, in zapazil boš ali že tudi spoznaváš, da Tvoje življenje se je navzdol obernilo. Kakor so poprej Tvoje telesne in dušne moči rastle,

tako se bodo zdaj zgubljevale in nastopile bodo leta, od katerih pravi sv. pismo, da človeku ne dopadejo. Križ za križem bo nastopil, ena betežnost za drugo, z vsakim dnevom se Ti bo delo težavniše zdelo. Vendar ne stori kakor sv. Peter takrat, ko je hotel bežati iz Rima, kjer ga je čakalo terpljenje. Sprejmi križ tako z veseljem, kakor sv. Andrej. Zakaj Jezus sam je rekel: „Kdor hoče moj učenec biti, naj vzame križ na rame in naj hodi za mano.“ — Vedi, da s cveticami potresena pot ne pripelje v nebesa; le ternjeva pot pelje tje gori. Zato so se aposteljni veselili, ko jim je bila priložnost dana za Jezusa terpeti. Zato je rekla sv. Terezija: „Gospod, terpeti ali umreti.“ In sv. Magdalena Paciška: „Ne umreti, temuč terpeti.“ In sv. Katarina Sienska ni segla po zlati, ampak po ternjevi kroni, ker je vedila, da ternjeva krona ji bo tudi zlato zaslužila. Bodimo tedaj poterpežljivi, če še take nadloge pridejo čez nas; sej pravi sv. pismo: „V poterpežljivosti boste svojo dušo rešili.“ Vse dni svojega življenja hočemo tedaj s sv. Avguštinom govoriti in klicati: „Gospod, reži, tepi, žgi tukaj, le tam imej usmiljenje!“ P. Bernard, misijonar v Kini, je bil vjet in k smerti obsojen. Pred smertjo je pisal svoji sestri na Nemško to-le: Še malo časa, in moja duša bo zapustila svet, preselil se bom in šel tje v stanovanja izvoljenih in tam bom gledal lepotije, kakoršnih še nobeno oko ni vidilo in slišal bom melodije, kakoršnih še nobeno uho ni slišalo, in vžival bom veselje, kakoršnega še nobeno človeško serce ni občutilo. Pa prej mora zernje zmleto in grojzdje stlačeno biti, ker le potem se zamore okusen kruh in dobro vino narediti. O da bi jaz postal pravi kruh in pravo vino — prav po okusu nebeškega Očeta! — O da bi tudi mi enkrat postali kruh in vino po okusu Jezusa Kristusa! To pa bomo, ako bomo vse križe voljno nosili.

To, preljubi bratje v Kristusu! sem želel danes z Vami premišljevat in Vam dati v spominek 25letnice. Kar slehern dan molimo: *Gratias agamus Domino Deo nostro*, to je, dajmo hvalo Gospodu svojemu Bogu! to hočemo posebno zdaj storiti, ko se bo vélika maša v ta namen služila — ter še posebno, ko bomo zapeli zahvaljeno pesem — *Te Deum laudamus*. Vendar z zahvalo

sklepajmo pa tudi obljube, kakoršne smo storili že pred 25 leti. „Introibo ad altare Dei — stopil bom pred altar Gospodov“, ker pa spoznam svojo nevrednost, ponižati se hočem pred Bogom ter klicati: „Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa — moje zadolženje, moje zadolženje, moje naj večji zadolženje.“ In da bi zopet v kako slabost ne privolil, hočem se oborožiti z molitvijo. Domine, labia mea aperies — Gospod odpri moje ustnice, da bom zamogel toliko pobožniše svojo dušo in svoje serce k Bogu povzdigovati. Z molitvijo pa bom tudi sklepal delo, ter se trudil doma, v šoli in v cerkvi, da bi z Božjo pomočjo pomagal drugim v zveličanje. Rečem pa tudi: O Gospod! stori z menoj, kar je Tebi všeč, glej! pripravljen sem terpeti, ako želiš mene nevrednega Sebi enacega storiti. Le to Te prosim: Pomagaj mi moj križ nositi!

Oče nebeški, varuj me tudi zanaprej kakor svojega otroka; Jezus Kristus, podpéraj me kakor svojega brata; in sv. Duh, uči me, kakor svojega učenca! Ti pa, nebeška Kraljica, bodi tudi zanaprej moja mati, moja pomočnica! Zročim se pa tudi, o moj angelj varh, v tvoje varstvo, ter Te prosim, stoj mi na strani prav do zadnjega trenutka. Patron moj, prosim za-me, da bom zamogel po Tvojih zgledih živeti. Vsi angelji in svetniki, prosite za nas! Pa tudi Vi, keršanski poslušalci, ki ste se v tolikem številu z nami zbrali, molite in prosite za nas, da bi vsi skupaj tudi v nebesih se veselili in Boga hvalili, rekoč: Čast bodi Očetu, Sinu in sv. Duhu! Amen.

(Ponatis iz „Zg. Danice“.)

Tisk in založba J. Blaznikovih naslednikov v Ljubljani.

252.792 *Mil. Peter*

